

อนุสัญญา

ระหว่าง

ราชอาณาจักรไทย

กับ

ราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและป้องกันการเลี่ยงการ
รัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและป้องกันการ
เลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

หมวด ๑

ขอบข่ายแห่งอนุสัญญา

ข้อ ๑

ขอบข่ายส่วนบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งหรือสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุนที่ตั้งบังคับในนามของรัฐแต่ละรัฐ หรือในนามของส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ

๒. ภาษีทั้งปวงที่ตั้งบังคับเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น จากทุนทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบ
ทั้งหลายของเงินได้หรือของทุน รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการเปลี่ยนมือ
สังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือน
ซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็น
ภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

๓. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญาให้ใช้บังคับโดยเฉพาะได้แก่

ก. ในกรณีประเทศเนเธอร์แลนด์

- (๑) ภาษีเงินได้ (de inkomstenbelasting)
 - (๒) ภาษีค่าจ้าง (de loonbelasting)
 - (๓) ภาษีบริษัท (de vennootschapsbelasting)
 - (๔) ภาษีเงินปันผล (de dividendbelasting)
 - (๕) ภาษีเงินทุน (de vermogensbelasting)
- (ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีเนเธอร์แลนด์")

ข. ในกรณีประเทศไทย

- (๑) ภาษีเงินได้
 - (๒) ภาษีบำรุงท้องที่
- (ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

๔. อนุสัญญาให้ใช้บังคับแก่ภาษีใด ๆ ที่เหมือนกันหรือในสาระสำคัญคล้ายคลึงกัน
ซึ่งในเวลาต่อไปจะจัดตั้งบังคับเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน
เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองจะไต่ถามกันและกัน เพื่อให้ทราบถึงความ
เปลี่ยนแปลงที่สำคัญใด ๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

หมวด ๒

บทนิยาม

ข้อ ๓

บทนิยามทั่วไป

๑. ในอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ก. คำว่า "รัฐ" หมายถึง ประเทศเนเธอร์แลนด์ หรือ ประเทศไทย ตามแต่บริบทจะกำหนด

คำว่า "รัฐทั้งสอง" หมายถึง ประเทศเนเธอร์แลนด์และประเทศไทย

ข. คำว่า "ประเทศเนเธอร์แลนด์" รวมถึงส่วนของราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ ซึ่งตั้งอยู่ในยุโรป และส่วนของพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินใต้ทะเลเหนือ ซึ่งราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์มีสิทธิอธิปไตยตามกฎหมายระหว่างประเทศ

ค. คำว่า "ประเทศไทย" รวมถึงราชอาณาจักรไทยและพื้นที่ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดหรืออาจกำหนดในเวลาต่อไปให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิภายในพื้นที่นั้น ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินรวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติของพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินนั้น

ง. คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท และคณะบุคคลอื่นใด

จ. คำว่า "บริษัท" หมายความว่านิติบุคคลหรือหน่วยใด ๆ หรือกลุ่มบุคคลใด ๆ ซึ่งได้รับการประดิษฐานนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

ฉ. คำว่า "วิสาหกิจของรัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐหนึ่ง" หมายความว่าวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่ง

ช. คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ"

(๑) ในประเทศเนเธอร์แลนด์ หมายความว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง

(๒) ในประเทศไทย หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง

๒. ในการใช้บังคับอนุสัญญาฯ โดยรัฐใดรัฐหนึ่งนั้น คำใด ๆ ที่มีไต่กันยามไว้เป็นอย่างอื่น หมายความว่าคำนั้น ๆ มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้น เกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในบังคับแห่งอนุสัญญาฯ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ ๔

ภูมิลำเนาเพื่อการระงับการ

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญาฯ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่ง" หมายความว่า บุคคลใด ๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นจำต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจัดการหรือโดยหลักเกณฑ์อื่นใดในทำนองเดียวกัน

๒. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญาฯ บุคคลธรรมดาใดเป็นสมาชิกในคณะผู้แทนทางทูตหรือกงสุลของรัฐหนึ่งในอีกรัฐหนึ่ง หรือในรัฐที่สาม และเป็นคนชาติของรัฐผู้ส่ง ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ส่ง หากบุคคลนั้นอยู่ภายใต้ข้อผูกพันอย่างเดียวกับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ในเรื่องภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

๓. ในกรณีบุคคลธรรมดา เนื่องจากเหตุผลแห่งบทของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในทั้งสองรัฐ ให้วินิจฉัยกรณีตามกฎหมายดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดาผู้มีที่อยู่ถาวรในรัฐใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ถ้าบุคคลธรรมดามีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดที่สุด (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐอันเป็นที่ตั้งศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญของบุคคลธรรมดาใดก็ได้ หรือถ้าไม่มีที่อยู่ถาวรของบุคคลธรรมดาอยู่ในทั้งสองรัฐก็ได้ ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติ

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีอยู่เป็นปกติในทั้งสองรัฐ หรือไม่มีอยู่เลยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่ตนเป็นคนชาติ

- (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน
๕. ในกรณีที่ตามเหตุผลแห่งบทของวรรค ๑ บุคคลใดซึ่งมิใช่บุคคลธรรมดา เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญาี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายความว่า สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
๒. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะให้รวมถึง
- (ก) สถานปฏิบัติการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นที่ใช้ในการขุดทรัพยากรธรรมชาติ
๓. แม้จะมีบทของวรรค ๑ และ ๒ อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ให้รวมถึงอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างหรือโครงการประกอบ ถ้าหากดำรงอยู่เกินกว่า
- (ก) ๖ เดือน ในกรณีที่มีการติดตั้งหรือการตั้งเครื่องบริภัณฑ์โรงงาน หรือเครื่องจักร รวมถึงการก่อสร้างเพิ่มเติมที่จำเป็นเพื่อการติดตั้งเช่นว่านั้น
 - (ข) ๓ เดือน ในกรณีอื่น ๆ
๔. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" มิให้ถือว่ารวมถึง
- (ก) การใช้เครื่องอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาจัดแสดง หรือส่งมอบของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
 - (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดง หรือส่งมอบ

- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อของหรือสินค้า หรือเพื่อรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา จัดหาให้ซึ่งข้อสนเทศ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมทำนองเดียวกัน ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบของวิสาหกิจ
๕. บุคคลที่กระทำการในรัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่ง นอกเหนือไปจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๖ ให้ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรของรัฐแรก ถ้า
- (ก) บุคคลนั้นมี และใช้อำนาจในการทำสัญญาเพื่อ หรือในนามของวิสาหกิจนั้น อยู่ในรัฐแรกนั้นเป็นปกติ เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงการซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ
- (ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น อยู่ในรัฐแรกนั้นเป็นปกติ และดำเนินการส่งของในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ
- (ค) บุคคลนั้นจัดทำคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในรัฐแรกนั้นอยู่เป็นปกติ เพื่อวิสาหกิจนั้นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น
๖. วิสาหกิจของรัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามิได้มีสถานประกอบการถาวรในอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนค้าต่างทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคล เช่นว่านั้นได้กระทำตามทางอันปกติแห่งธุรกิจของตน แต่จะไม่ใช่บังคับด้านนายหน้าหรือตัวแทน เช่นว่านั้นได้ประกอบกิจการในอีกรัฐหนึ่งเกี่ยวกับกิจกรรมที่กำหนดไว้ในวรรค ๕ ทั้งหมดหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

๑. เที่ยงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่ง ควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกรัฐหนึ่ง

หมวด ๓

การเก็บภาษีจากเงินได้

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
๒. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้นิยามตามกฎหมายของรัฐซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่าในกรณีใดให้รวมถึงทรัพย์สินที่เป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องปรักัดที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับบทกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น เรือกำปั่น เรือและอากาศยาน ไม่ให้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้อื่นเนื่องมาจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
๔. บทของวรรค ๑ และวรรค ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อบริการวิชาชีพด้วย

ข้อ ๗

กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บ

ภาษีใดในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการดาวรรนั้นเท่านั้น

- ๒. ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถานประกอบการดาวรรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในแต่ละรัฐให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการดาวรรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังไว้ว่าสถานประกอบการดาวรรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการดาวรรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และคิดต่ออย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการดาวรรนั้น
- ๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการดาวรร ให้อยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อสถานประกอบการดาวรรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐที่สถานประกอบการดาวรรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
- ๔. หากเป็นประเพณีในรัฐหนึ่งให้กำหนดกำไรอันเป็นของสถานประกอบการดาวรรโดยอาศัยมูลฐานการปันกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจ หรือโดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนตามสมควรของยอดรายรับก่อนหักรายจ่ายของสถานประกอบการดาวรร ในกรณีที่บุคคลใดมิได้เรียกร้องให้แก่ภาษีโดยอาศัยกำไรสุทธิแท้จริงของสถานประกอบการดาวรร มิให้ขอความใดในวรรค ๒ คัดค้านทางรัฐนั้น ในการที่จะกำหนดกำไรเพื่อเก็บภาษีโดยวิธีดังกล่าว แต่วิธีที่ใช้นั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการอันกำหนดไว้ในข้อนี้
- ๕. มิให้กำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการดาวรร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการดาวรรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
- ๖. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคก่อน ๆ กำไรที่จะเป็นของสถานประกอบการดาวรรให้กำหนดตามวิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
- ๗. ในกรณีที่กำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินใดซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญา มิให้บทของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทของข้อมนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

๑. กำไรหรือเงินได้ของวิสาหกิจของรัฐหนึ่งจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
๒. ตามข้อ ๑ วิสาหกิจของรัฐหนึ่งซึ่งดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้นให้ลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี
๓. ในทำนองเดียวกันให้บังคับบทของวรรค ๑ และวรรค ๒ แก่กำไรหรือเงินได้ซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่มการเดินเรือหรืออากาศยานไม่ว่าชนิดใด ๆ โดยวิสาหกิจ ซึ่งประกอบบริการขนส่งทางเรือหรืออากาศเช่นว่านั้น

ข้อ ๙

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีที่

- ก) วิสาหกิจของรัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือทางอ้อมในการจัดการควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- ข) บุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐหนึ่งและวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขซึ่งมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ ใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้นอาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ ๑๐

เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง
๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผล เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีในรัฐซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ได้ แต่ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น
๓. แม้จะมีบทความของวรรค ๒ อยู่
 - ก. ภาษีในเซอร์แลนด์เก็บจากเงินปันผลซึ่งบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์จ่ายแก่บริษัทซึ่งมีทุนจำแนกออกเป็นหุ้นทั้งหมดหรือบางส่วน และซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และถือหุ้นอยู่โดยตรงอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ ของทุนของบริษัทซึ่งจ่ายเงินปันผลนั้นจะต้องไม่เกินร้อยละ ๕ ของเงินปันผลทั้งสิ้น
 - ข. ภาษีไทยเก็บจากเงินปันผลซึ่งบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยจ่ายแก่บริษัทซึ่งมีทุนจำแนกออกเป็นหุ้นทั้งหมดหรือบางส่วน และเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ และถือหุ้นโดยตรงอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ ของทุนของบริษัทซึ่งจ่ายเงินปันผลนั้น จะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ โดยมีเงื่อนไขว่า
 - ก) หากอัตราสูงสุดของภาษีไทยที่เก็บจากกำไรของบริษัทสำหรับรอบระยะเวลาซึ่งมีการแบ่งเงินปันผลนั้นไม่เกินกว่าร้อยละ ๓๐ ภาษีไทยที่เก็บจากเงินปันผล เช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่า
 - (๑) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นประกอบกิจการอุตสาหกรรม
 - (๒) ร้อยละ ๒๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น สำหรับกรณีอื่นทุกกรณี
 - ข) หากอัตราสูงสุดของภาษีไทยที่เก็บจากกำไรของบริษัทสำหรับรอบระยะเวลาซึ่งมีการแบ่งเงินปันผลนั้นเกินกว่าร้อยละ ๓๐ แต่ไม่เกิน

ร้อยละ ...

ร้อยละ ๕๐ ภาษีไทยที่เก็บจากเงินปันผล เช่นว่านั้นจะต้องไม่เกิน
ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล
นั้นมีได้ประกอบกิจการอุตสาหกรรม

๔. เจาหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองจะตกลงกันในเรื่องวิธีการใช้บังคับวรรค ๒
และ ๓

๕. คำว่า "เงินปันผล" ซึ่งใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น สิทธิในหุ้นโดยไม่ต้อง
ลงทุนเป็นเงิน (jouissance rights) หุ้นของผู้ก่อตั้งหรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมี
ใช้สิทธิเรียกร้องหนี้อื่นมีส่วนในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ของ
บริษัทอันมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐ
ซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

๖. คำว่า "กิจการอุตสาหกรรม" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง

ก) กิจการใด ๆ ซึ่งประกอบ

๑. การทำหัตถกรรม การประกอบ และการแปรสภาพ
๒. การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธา และการต่อเรือ
๓. การเหมืองแร่และการสำรวจและการแสวงประโยชน์จาก
ทรัพยากรธรรมชาติ
๔. การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังน้ำ ภาษี หรือการประปา หรือ
๕. การเกษตร การป่าไม้และการประมง การทำสวน และ

ข) กิจการอื่นใดซึ่งมีสิทธิได้รับเอกสิทธิ์ที่ให้ตามกฎหมายของประเทศไทยว่า
ด้วยการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม และ

ค) กิจการอื่นใดซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทย อาจประกาศให้เป็น
"กิจการอุตสาหกรรม" เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

๗. มิให้ใช้บทของวรรค ๑ วรรค ๒ และวรรค ๓ บังคับ ถ้าผู้รับเงินปันผลซึ่งเป็น
ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวของในประการสำคัญกับ
การถือหุ้นหรือมีหุ้นอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผลนั้นอยู่ในอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัท
จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ในกรณีเช่นว่านั้น ให้ใช้บทของข้อ ๑ บังคับ โดย
มีเงื่อนไขว่าตามกฎหมายของอีกรัฐหนึ่งนั้น เงินปันผลนั้น เก็บภาษีในฐานะเป็นส่วน
หนึ่งของกำไรของสถานประกอบการถาวรนั้น

๔. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจจะไม่ตั้งบังคับภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่ายให้แก่บุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยกำไร หรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในอีก รัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

ข้อ ๑๑

ดอกเบี้ย

๑. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐหนึ่งและจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้องไม่เกินกว่า

ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้มาโดยธนาคาร หรือสถาบันการเงินอื่น ๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย) ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง

ข) ร้อยละ ๒๕ ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น สำหรับกรณีอื่นทุกกรณี

๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองจะตกลงกันในเรื่องวิธีการใช้บังคับวรรค ๒

๔. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึงเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล พันธบัตร หรือหุ้นกู้ ไม่ว่าจะมียกประกันจำนวนหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรหรือไม่ และสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิด รวมทั้งเงินได้อื่น ๆ ทั้งหมดซึ่งมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากภาษีผู้มีเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐ ซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

๕. มิให้ใช้บทของวรรค ๑ และ ๒ บังคับ ถ้าผู้รับดอกเบี้ยซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่ง มีสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องของในประการสำคัญกับสิทธิเรียกร้องหนี้ที่ก่อให้เกิดดอกเบี้ยนั้น อยู่ในอีกรัฐหนึ่งที่ดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น ในกรณีเช่นนั้น บทของข้อ ๑ จะใช้บังคับ โดยมีเงื่อนไขว่าตามกฎหมายของอีกรัฐหนึ่งนั้น ดอกเบี้ยถูกเก็บภาษีในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกำไรของสถานประกอบการถาวรนั้น

๖. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐหนึ่งถ้าผู้จ่ายเป็นรัฐนั้น ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรในรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหน้าที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่
๗. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลังในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทอื่น ๆ แห่งอนุสัญญาด้วย

ข้อ ๑๒

คำสิทธิ

๑. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้องไม่เกินกว่า
 - ก) ร้อยละ ๕ ของจำนวนเงินที่ชำระทั้งสิ้นเช่นว่านั้น ถ้าคำสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ใด ๆ
 - ข) ร้อยละ ๑๕ ของเงินที่ชำระทั้งสิ้นเช่นว่านั้น ถ้าคำสิทธินั้นเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบ หรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรหรือกรรมวิธีลับใด ๆ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม ทางพาณิชย์ หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ฟิล์มภาพยนตร์หรือเทปบันทึกภาพสำหรับ

โทรทัศน์ ...

โทรหัก หรือการกระจายเสียง

- ๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสอง จะโต้ตกลงกันในเรื่องวิธีการใช้บังคับวรรค ๒
- ๔. มิให้ใช้บังคับบทของวรรค ๑ วรรค ๒ ในกรณีที่ได้รับคำสิทธิซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งมีสถานประกอบการดาวอันเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดสิทธินั้นอยู่ในอีกรัฐหนึ่งที่คำสิทธินั้นเกิดขึ้น ในกรณีเช่นว่านั้นให้ใช้ข้อ ๑ บังคับ โดยมีเงื่อนไขว่า ตามกฎหมายของอีกรัฐหนึ่งนั้น คำสิทธิถูกเก็บภาษีในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกำไรของสถานประกอบการดาวนั้น
- ๕. คำสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายได้แก่รัฐนั้น ส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของรัฐนั้น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อยางไรก็ดี ในกรณีบุคคลผู้จ่ายคำสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการดาวอันเกี่ยวข้องในการทำสัญญาให้มีการจ่ายคำสิทธินั้นอยู่ในรัฐหนึ่งและคำสิทธิเช่นว่านั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการดาวนั้น ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐที่สถานประกอบการดาวนั้นตั้งอยู่
- ๖. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนี้กับบุคคลอื่น คำสิทธิที่จ่ายเมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสันนิษฐานเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะโต้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทอื่น ๆ แห่งอนุสัญญา

ข้อ ๑๓

ข้อยกเว้นของข้อ ๑๐, ๑๑ และ ๑๒

องค์การระหว่างประเทศ องค์กร และเจ้าหน้าที่ขององค์กรหรือองค์กรดังกล่าว และสมาชิกในคณะผู้แทนทางทูตหรือกงสุลของรัฐที่สาม ซึ่งอยู่ในรัฐหนึ่งจะไม่ได้รับสิทธิในอีกรัฐหนึ่งในการลดหรือยกเว้นภาษีตามที่บัญญัติไว้ในข้อ ๑๐, ๑๑ และ ๑๒ ในส่วนที่เกี่ยวกับรายการเงินใดซึ่งกำหนดไว้ในข้อเหล่านี้และซึ่งเกิดขึ้นในอีกรัฐหนึ่ง

ดา ...

ถ้ารายการเงินใด เช่นว่านั้นไม่อยู่ในบังคับที่จะต้องเสียภาษีเก็บจากเงินได้ในรัฐ
แรก

ข้อ ๑๔

ผลได้จากทุน

๑. ผลได้จากกา^รจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ ตามที่นิยามไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
๒. ผลได้จากกา^รจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐหนึ่ง รวมทั้งผลได้จากกา^รจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง
๓. แม้จะมีบทของวรรค ๒ อยู่ ผลได้จากกา^รจำหน่ายเรือและอากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ และอสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือและอากาศยานเช่นว่านั้น ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจนั้นตั้งอยู่
๔. ผลได้จากกา^รจำหน่ายทรัพย์สินใด ๆ นอกจากที่ได้กล่าวไว้ในวรรค ๑, ๒ และ ๓ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐซึ่งผู้จำหน่าย
๕. บทของวรรค ๔ จะไม่กระทบกระเทือนสิทธิของแต่ละรัฐที่จะเก็บภาษีผลได้ตามกฎหมายของตนจากกา^รจำหน่ายหุ้น หรือสิทธิในหุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (jouisance right) ของบริษัทหนึ่งซึ่งมีหุ้นจำแนกออกเป็นหุ้นทั้งหมดหรือบางส่วนและเป็นบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นอันเป็นผลจากบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรกในระยะเวลา ๕ ปีที่ผ่านมา ก่อนกา^รจำหน่ายหุ้นหรือสิทธิในหุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงินนั้นเป็นผู้ได้รับ

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคล

๑. ในบังคับบทของข้อ ๑๖, ๑๘, ๑๙, ๒๐ และ ๒๑ ถ้าตอบแทนซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการส่วนบุคคล (รวมทั้งการปฏิบัติงานวิชาชีพ

อิสระ) ...

อิสระ) ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าให้ให้บริการในอีกรัฐหนึ่ง
ถ้าให้ให้บริการเช่นนั้นแล้ว ค่าตอบแทนที่ได้รับจากกรานั้นอาจเก็บภาษีได้
ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. แม้จะมีบทของวรรค ๑ อยู่ ค่าตอบแทนซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่
เกี่ยวกับการบริการ เช่นว่านั้นซึ่งให้ในอีกรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐ
แรก ตา

ก) ผู้รับอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะ ซึ่งรวมกัน
แล้วไม่เกินกว่า ๑๘๓ วัน ในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง และ

ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของบุคคลซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน
ในอีกรัฐหนึ่ง และ

ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรซึ่งบุคคล
ผู้จ่ายเงินค่าตอบแทนนั้นมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง

๓. แม้จะมีบทก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ ค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือ
หรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งสถาน
จัดการใหญ่ของวิสาหกิจตั้งอยู่

ข้อ ๑๖

คำช่วยการของกรรมการ

๑. คำช่วยการของกรรมการหรือจำนวนเงินที่ชำระอันคล้ายคลึงกันซึ่งได้มาโดยผู้มี
ถิ่นที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัท
ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย

๒. ค่าตอบแทนหรือจำนวนเงินที่ชำระอันคล้ายคลึงกันซึ่งได้มาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ
ไทยในฐานะที่เป็นผู้ว่าการ (bestuurder) หรือผู้อำนวยการ (commissaris)
ของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศ
เนเธอร์แลนด์

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักร้อง

๑. แห่งมีบทของข้อ ๕, ๖ และ ๑๕ อยู่ เงินที่ได้มาโดยนักแสดงสาธารณะ เช่น นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ และนักร้อง และโดยนักร้อง จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตน เช่นว่านั้น หรือเงินที่ได้มาจากการที่วิสาหกิจ จัดบริการให้แก่นักแสดงสาธารณะหรือนักร้อง เช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐ ซึ่งมีการกระทำกิจกรรมหรือบริการนั้น

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญและเงินปี

๑. ในบังคับบทแห่งวรรค ๒ ของข้อนี้ และวรรค ๑ ของข้อ ๑๘ เงินบำนาญหรือ ค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันซึ่งได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐหนึ่ง โดย พิจารณาถึงการทำงานในอดีต และเงินปีซึ่งได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ เช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
๒. อย่างไรก็ตาม เงินใดเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง หากที่เงินได้นั้น ได้ถูกเรียกเก็บภาษีสำหรับค่าที่ได้มาโดยวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งในอีกรัฐหนึ่ง นั้น หรือได้มาโดยวิสาหกิจซึ่งมีสถานประกอบการถาวรอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. คำว่า "เงินปี" หมายถึงจำนวนเงินที่กำหนดไว้ ซึ่งจ่ายให้เป็นระยะ ๆ ตาม เวลาที่กำหนดระหว่างที่มีชีวิตอยู่ หรือระหว่างระยะเวลาที่ระบุไว้ หรือที่หึ่ง กำหนดได้แน่นอน ตามข้อผูกพันที่จะต้องจ่ายตอบแทนอย่างเพียงพอ และครบ จำนวนเป็นเงินหรือตามค่าของเงิน

ข้อ ๑๙

งานรัฐบาล

๑. ค่าตอบแทนรวมทั้งเงินบำนาญที่จ่าย โดยหรือจ่ายจากเงินทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใด ๆ ใน ส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของรัฐ นั้น ในการปฏิบัติงานอันมีลักษณะเป็นงานรัฐบาล อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม บทของข้อ ๑๕, ๑๖ และ ๑๘ ให้ใช้บังคับแก่คำตอบแทนหรือเงินบำนาญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบริการที่ให้เกี่ยวกับการค้าหรือธุรกิจใด ๆ ที่รัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของรัฐนั้นดำเนินการ

ข้อ ๒๐

ศาสตราจารย์และครู

๑. เงินซึ่งศาสตราจารย์หรือครู ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่ง และซึ่งอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์เป็นเวลาไม่เกิน ๒ ปีในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถานการอื่น เพื่อการสอนหรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นของรัฐอีกรัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น หรือองค์การที่มีได้มุ่งหากำไรอีกรัฐหนึ่ง ได้รับชำระสำหรับการสอนหรือการวิจัย เช่นว่านั้นให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรก
๒. ข้อนี้ มิให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากการศึกษา หากการวิจัยเช่นว่านั้นกระทำไปโดยมิใช่เพื่อสาธารณประโยชน์ แต่เพื่อประโยชน์ส่วนตัวของบุคคลบางคนหรือหลายคน โดยเฉพาะเป็นสำคัญ

ข้อ ๒๑

นักศึกษา

๑. บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งในเวลาใกล้ติดก่อนที่จะไปเยือนอีกรัฐหนึ่ง และมาอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นการชั่วคราว เพียง
- ก) ในฐานะนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือโรงเรียน ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
 - ข) ในฐานะผู้ฝึกงานธุรกิจหรือ
 - ค) ในฐานะผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัลจากองค์การทางศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ หรือการศึกษา เพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษา หรือการวิจัยเป็นสำคัญ
- มิให้ถูกเก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้น ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินที่ส่งมาจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกอบรมของผู้นั้น

๒. บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งในเวลาใกล้ขีด ก่อนที่จะไปเยือนอีก รัฐหนึ่ง และมาอยู่ในอีกรัฐหนึ่งเพียงในฐานะของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือโรงเรียนในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือในฐานะผู้ฝึกงานธุรกิจ มิให้ถูก เก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นภายในเวลาไม่เกินกว่าสามปีปฏิทินติดต่อกัน ในส่วน ที่เกี่ยวกับค่าตอบแทนจากการทำงานในอีกรัฐหนึ่ง เช่นว่านั้น โดยมีเงื่อนไขว่า
- ก) ค่าตอบแทนนั้นประกอบเป็นรายได้ที่จำเป็นสำหรับการครองชีพและการ ศึกษาของผู้นั้น และ
- ข) ค่าตอบแทนดังกล่าวไม่เกินกว่า ๓,๖๐๐ กิลเดอร์ หรือ ๒๑,๐๐๐ บาท ต่อปีปฏิทิน แล้วแต่กรณี

หมวด ๕

การเก็บภาษีจากทุน

ข้อ ๒๒

ทุน

๑. ทุนที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ซึ่งที่นี่ยามไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ อาจเก็บภาษีได้ใน รัฐซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
๒. ทุนที่เป็นสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการ การของวิสาหกิจ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่
๓. แม้จะมีบทของวรรค ๒ อยู่ เรือหรืออากาศยานที่ใช้เดินในการจราจรระหว่าง ประเทศและสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือและอากาศยาน เช่นว่านั้น ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจตั้งอยู่
๔. องค์ประกอบอื่นใดที่พึงประสงค์ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะ ในรัฐนั้น

หมวด ๕

การขจัดการเก็บภาษีซ้อน

ข้อ ๒๓

วิธียกเว้นและเครดิต

๑. ในการตั้งบังคับภาษีจากผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศของตน ประเทศเนเธอร์แลนด์อาจรวมรายการเงินได้หรือทุนซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทยตามบทของอนุสัญญานี้เข้าในฐานการตั้งบังคับภาษี
๒. ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ได้เงินได้หรือมีทุน ซึ่งตามข้อ ๖, ข้อ ๗, ข้อ ๑๐ วรรค ๑, ข้อ ๑๑ วรรค ๕, ข้อ ๑๒ วรรค ๕, ข้อ ๑๔ วรรค ๑ และ ๒, ข้อ ๑๕ วรรค ๑ และ ๓, ข้อ ๑๖ วรรค ๑, ข้อ ๑๗, ข้อ ๑๘ และข้อ ๒๒ วรรค ๑ และ ๒ ของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทยนั้น ในบังคับบท ว่าด้วยวิธีการใช้บังคับ รวมทั้งบทว่าด้วยค่าตอบแทนผลขาดทุน ประเทศเนเธอร์แลนด์จะยกเว้นการเก็บภาษีจากเงินได้หรือทุนเท่านั้น ในข้อบังคับฝ่ายเดียวของตนเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
๓. นอกจากนี้ ประเทศเนเธอร์แลนด์จะยอมให้มีการหักจากภาษีที่คำนวณไว้ตามวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับรายการเงินได้ซึ่งอาจเก็บภาษีในประเทศไทย ได้ตามข้อ ๕ วรรค ๒, ข้อ ๑๐ วรรค ๒, ข้อ ๑๑ วรรค ๒, ข้อ ๑๒ วรรค ๒ และข้อ ๑๔ วรรค ๒ และซึ่งได้รวมไว้ในฐานที่กล่าวในวรรค ๑ ของข้อนี้ จำนวนการหักนั้นจะต้องน้อยกว่าจำนวนต่อไปนี้
 - ก) จำนวนเท่ากับภาษีไทย
 - ข) จำนวนภาษีเนเธอร์แลนด์ที่เป็นส่วนสัดส่วนที่เหมาะสมกับรายการเงินได้ดังกล่าว
๔. ในการตั้งบังคับภาษีจากผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศของตน ประเทศไทยอาจรวมรายการเงินได้หรือทุนทุกรายการ นอกจากในกรณีที่ขัดกับบทที่ห้าไว้ในอนุสัญญาอย่างชัดเจน เข้าในฐานการตั้งบังคับภาษี
๕. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้เงินได้หรือมีทุน ซึ่งตามข้อ ๖, ข้อ ๗, ข้อ ๑๐ วรรค ๑, ข้อ ๑๑ วรรค ๕, ข้อ ๑๒ วรรค ๕, ข้อ ๑๔ วรรค ๑ และ ๒, ข้อ ๑๕ วรรค ๑ และ ๓, ข้อ ๑๖ วรรค ๒, ข้อ ๑๗, ข้อ ๑๘ และข้อ ๒๒ วรรค ๑

และ ๒ ของอนุสัญญา^๑ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศเนเธอร์แลนด์ ประเทศไทย จะยกเว้นการเก็บภาษีจากเงินโตหรือทุนเช่นว่านั้น แต่ในการคำนวณภาษีเก็บ จากเงินโตหรือทุนส่วนที่เหลือของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยนั้น ประเทศไทย อาจใช้ข้อตราภาษีอันจำกัดให้ใช้ได้ ถ้าเงินโตหรือทุนที่ได้รับยกเว้นนั้นไม่ได้รับ ยกเว้นเช่นว่านั้น

๖. ประเทศไทยจะยอมให้มีการหักจากภาษีที่คำนวณได้ตามวรรค ๔ ของข้อนี้ ใน ส่วนที่เกี่ยวกับรายการเงินโตซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศเนเธอร์แลนด์ ตาม ข้อ ๘ วรรค ๒, ข้อ ๑๐ วรรค ๒ และ ๓, ข้อ ๑๑ วรรค ๒, ข้อ ๑๒ วรรค ๒ และข้อ ๑๔ วรรค ๒ และในส่วนที่เกี่ยวกับรายการเงินโตทุกรายการ ที่มีได้ กล่าวไว้ในอนุสัญญา^๑ นี้ซึ่งตามกฎหมายของประเทศไทยถือว่าเป็นที่เกิดขึ้นในประเทศ เนเธอร์แลนด์ จำนวนการหักนี้จะตองน้อยกว่าจำนวนต่อไปนี้

ก) จำนวนเท่ากับภาษีเนเธอร์แลนด์

ข) จำนวนภาษีไทยที่เป็นสัดส่วนอันเหมาะสมกับรายการเงินโตดังกล่าว

๗. ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งใดผลได้ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งตามข้อ ๑๔ วรรค ๕ อีกรัฐหนึ่งนั้นจะยอมให้มีการหักจากภาษีซึ่งเก็บจากผลได้นั้น เป็น จำนวนเท่ากับภาษีที่เรียกเก็บจากผลได้ดังกล่าวในรัฐแรก

หมวด ๖

บทที่ ๕

ข้อ ๒๔

การไม่เลือกประเทศบิด

๑. คนชาติของรัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นหรือไม่ก็ตาม จะต้องไม่ถูก บังคับในอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎหมาย ใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นการหนักกว่า การเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้น ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในพฤติการณ์เดียวกัน

- ๒. คำว่า "คนชาติ" หมายความว่า
 - ก) บุคคลธรรมดาซึ่งปวงที่มีสัญชาติของรัฐหนึ่ง
 - ข) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน และสมาคมซึ่งปวงที่ได้สถานภาพดังกล่าวตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐหนึ่ง
- ๓. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการดาวซึ่งวิสาหกิจของรัฐหนึ่งมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่ง โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
 บทนี้มีให้แปลความเป็นการผูกพันรัฐหนึ่งรัฐใด ในอันที่จะให้ศาลหย่อน การผ่อนผัน หรือการหักลดส่วนบุคคลใด ๆ แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บภาษีอากรตามสถานะของบุคคล หรือตามความรับผิดชอบทางครอบครัว ซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
- ๔. วิสาหกิจของรัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของ หรือควบคุมอยู่ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยตรงหรือทางอ้อม จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ เกี่ยวกับคาร์นั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐแรกนั้น ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือปฏิบัติตาม
- ๕. ในข้อนี้คำว่า "ภาษีอากร" หมายความว่า ภาษีอากรทุกชนิดทุกลักษณะ

ข้อ ๒๕

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

- ๑. ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ แม้จะมีทางแก้ไขตามกฎหมายแห่งชาติของรัฐเหล่านั้นอยู่แล้วก็ตาม
- ๒. ถ้าข้อถัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอื่นไม่เป็นที่ไปตามอนุสัญญานี้

๓. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองพยายามแก้ไขข้อขัดแย้งหรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้อนุสัญญาที่โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวยังอาจหารือกันเพื่อจัดการเกี่ยวกับข้อขัดแย้งใด ๆ ที่มีใต้นิติไว้ใอนุสัญญาที่ใดด้วย
๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีการตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ นั้น

ข้อ ๒๖

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองแลกเปลี่ยนข้อสนเทศกัน (ได้แก่ข้อสนเทศซึ่งเจ้าหน้าที่เขื่อนว่านั้นมีใช้อยู่ตามทางการบริหารโดยปกติ) เท่าที่จำเป็นแก่การปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อป้องกันการทุจริตและเพื่อการบริหารบทบัญญัติของกฎหมายต่อการเปลี่ยนแปลงที่อนุสัญญาที่คลุมถึง ข้อสนเทศใด ๆ ที่แลกเปลี่ยนกันนั้นให้ถือว่าเป็นความลับและมีให้เปิดเผยแก่บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ใด ๆ นอกจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินรวมทั้งการวินิจฉัยของศาล หรือการเก็บภาษีอากรซึ่งอยู่ในบังคับแห่งอนุสัญญานี้
๒. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความบทของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐหนึ่งรัฐใดให้
 - ก) ดำเนินมาตรการด้านบริหารโดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติด้านบริหารของรัฐนั้นหรือของรัฐหนึ่ง
 - ข) ให้รายละเอียดอันมีอาจจัดทำได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐนั้นหรือของรัฐหนึ่ง
 - ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม การพาณิชย์ หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน

ข้อ ๒๗

การจำกัดการผ่อนผัน

ในกรณีที่เงินได้ได้รับการผ่อนผันจากภาษีในรัฐหนึ่งตามบทแห่งบทใดของอนุสัญญานี้ และ

ความกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับรายได้ดังกล่าว บุคคลจะต้อง
เสียภาษีตามเกณฑ์จำนวนเงินได้ซึ่งได้ส่งไปหรือได้รับในอีกรัฐหนึ่ง และไม่ใช่ตาม
เกณฑ์เงินได้นั้นเต็มจำนวน การผ่อนผันซึ่งยอมให้ทำได้ตามอนุสัญญาในรัฐแรก ให้ใช้
ได้เฉพาะแก่จำนวนเงินได้เท่าที่ได้ส่งไปหรือได้รับในอีกรัฐหนึ่ง เท่านั้น

ข้อ ๒๘

เจ้าหน้าที่ทางทูตและกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้กระทบต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการของเจ้าหน้าที่ทางทูตหรือ
กงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทแห่งความตกลงที่เกี่ยวทั้งหลาย

ข้อ ๒๙

การขยายการใช้บังคับแก่อาณาเขต

๑. อนุสัญญานี้อาจขยายการใช้บังคับโดยการตกลงร่วมกัน โดยใช้บังคับทั้งฉบับหรือมี
การแก้ไขบางส่วนไปยังประเทศสวิตเซอร์แลนด์หรือเนเธอร์แลนด์แอนทิลลีสประเทศหนึ่ง
ประเทศใดหรือทั้งสองประเทศ ถ้าประเทศที่เกี่ยวข้องของนี้ตั้งบังคับภาษามีลักษณะ
สำคัญทำนองเดียวกันกับภาษานี้ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ การขยายการใช้บังคับ เช่นว่า
นั้นจะมีผลนับแต่วันที่มีการขยายการใช้บังคับนั้นและตามข้อแก้ไขและเงื่อนไขต่าง ๆ
รวมทั้งเงื่อนไขในการเลิกใช้ซึ่งอาจจะระบุและตกลงกันในหนังสือซึ่งจะได้แลกเปลี่ยน
กันโดยทางการทูต
๒. นอกจากจะได้ออกกันเป็นอย่างอื่น การเลิกใช้อนุสัญญานี้ให้ถือว่าเป็นการเลิกใช้
อนุสัญญานี้แก่ประเทศใด ๆ ซึ่งได้มีการขยายการใช้บังคับอนุสัญญาไปยังประเทศ
นั้น ๆ ตามข้อนี้

หมวด ๑

บทสุดท้าย

ข้อ ๓๐

การเริ่มใช้บังคับ

อนุสัญญานี้จะได้รับความเห็นชอบจากประเทศเนเธอร์แลนด์และประเทศไทยตามวิธีการ

ดำเนินการ ...

ดำเนินการทางกฎหมายของแต่ละประเทศ และจะเริ่มใช้บังคับในวันที่มีการแลกเปลี่ยนหนังสือแสดงความเห็นชอบเช่นนั้น นับแต่นั้นบทต่าง ๆ แห่งอนุสัญญานี้จะมีผล

- ก) ในกรณีประเทศเนเธอร์แลนด์ สำหรับปีปฏิทินและรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในวันแรก หรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีซึ่งได้มีการแลกเปลี่ยนหนังสือกัน
- ข) ในกรณีประเทศไทย
 - (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ สำหรับปีปฏิทินและรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในวันแรก หรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีซึ่งได้มีการแลกเปลี่ยนหนังสือกัน
 - (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากทุน สำหรับภาษีที่ต้องชำระในวันแรก หรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีที่มีการแลกเปลี่ยนหนังสือกัน

ข้อ ๓๑

การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะคงมีผลใช้บังคับตลอดไป รัฐหนึ่งรัฐใดอาจเลิกอนุสัญญานี้ได้ โดยแจ้งการบอกเลิกโดยทางการทูตอย่างน้อยหกเดือน ก่อนสิ้นปีปฏิทินภายหลังจากกำหนดเวลาห้าปีนับแต่วันที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับ ในกรณีเช่นนี้ อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผล

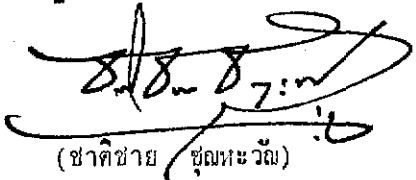
- ก) ในกรณีประเทศเนเธอร์แลนด์ สำหรับปีปฏิทินและรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นหลังจากสิ้นปีปฏิทินปีที่ได้มีการแจ้งการบอกเลิก
- ข) ในกรณีประเทศไทย
 - (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ สำหรับปีปฏิทินและรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นหลังจากสิ้นปีปฏิทินปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก
 - (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากทุน สำหรับภาษีที่ต้องชำระหลังจากสิ้นปีปฏิทินปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อ ...

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ใ้ได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง
เพื่อการนี้ ใ้ลงนามอนุสัญญา

ทำ ณ กรุงเทพฯ ฯ เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นต้นฉบับ
สองชุด แต่ละชุดทำเป็น ภาษาเนเธอร์แลนด์ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ต้นฉบับทั้ง
สามภาษานี้ใช้เป็นหลักฐานได้เท่ากัน ในกรณีที่มีความแตกต่างกันในคำตีความระหว่าง
ตัวบทภาษาเนเธอร์แลนด์กับภาษาไทย ให้เป็นไปตามตัวบทภาษาอังกฤษ

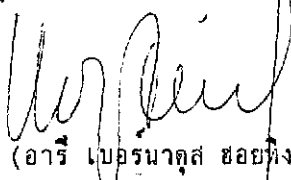
ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

(ชาติชาย ชุณหะวัณ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์

(อารี เบอรนาตัส ซอยฮิงค์)

อุปทูต ฯ

พิธีสาร

ในขณะที่มีการลงนามอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และเพื่อป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุนซึ่งได้ทำกันในวันที่ระหว่างราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์กับราชอาณาจักรไทย ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ผู้ได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องเพื่อการนี้ ได้ตกลงกันว่าบทต่อไปนี้ประกอบเป็นส่วนเดียวกันของอนุสัญญานี้

ข้อ ๑๐, ๑๑ และ ๑๒

จะต้องยื่นคำขอให้คืนภาษีที่เรียกเก็บโดยขัดกับบทของข้อ ๑๐, ข้อ ๑๑ และ ข้อ ๑๒ ภายในกำหนดสามปี หลังจากสิ้นปีปฏิทินปีที่มีการเรียกเก็บภาษี หรือในกรณีข้อ ๒๑ หลังจากสิ้นปีปฏิทินปีที่มีการส่งเงินได้

ข้อ ๑๐

มิให้ใช้บทของข้อ ๑๐ วรรค ๓ ข) กับบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ต้องเสียภาษีบริษัทของประเทศเนเธอร์แลนด์เก็บจากเงินปันผลซึ่งได้รับจากบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

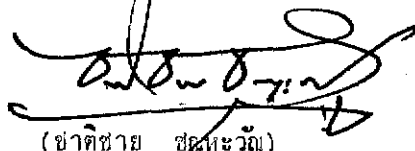
ข้อ ๑๕

เป็นที่เข้าใจกันว่ามีให้ใช้บทของข้อ ๑๕ วรรค ๑ และ ๒ ในกรณีคำตอบแทนซึ่งได้มาโดยนิติบุคคลหรือบุคคลธรรมดาในฐานะสมาชิกของกลุ่มบุคคลซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยทำนองที่วากิจกรรมของบุคคลดังกล่าวอาจถือได้ว่าเป็นหรือเหมือนกับการดำเนินงานของวิสาหกิจ ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทของข้อ ๑

ทำ ณ กรุงเพท ฯ เมื่อ วันที่ ๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นต้นฉบับสองชุด แต่ละชุดทำเป็น ภาษาเนเธอร์แลนด์ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ด้วยบทซึ่งสามภาษานี้ใช้เป็นหลักฐานได้เท่ากัน ในกรณีที่มีความแตกต่างกันในการตีความระหว่างตัวบทภาษาเนเธอร์แลนด์กับภาษาไทย ให้เป็นไปตามตัวบทภาษาอังกฤษ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์

(ชาติชาย สดหะวิมล)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(อารี เบออร์นาตุส ยอยท์ิงค์)

อุปทูต ฯ